

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15Co/75/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4315216581
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Balegová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4315216581.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Balegovej a členov senátu JUDr. Jána Bzdúška a JUDr. Pavla Lukáča, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: K. F., nar. XX. XX. XXXX, XXX XX V. č. XXX, o zaplatenie 1 382,25 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 11C/673/2015 - 62 zo dňa 15. júna 2017 v znení opravného uznesenia č. k. 11C/673/2015 - 74 zo dňa 2. februára 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Levice č. k. 11C/673/2015 - 62 zo dňa 15. júna 2017 v znení opravného uznesenia č. k. 11C/673/2015 - 74 zo dňa 2. februára 2018 v zamietajúcej časti o zaplatenie sumy 147,64 eura s 8,75 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 08. 10. 2012 do zaplatenia a v časti trov konania r u š í a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V zostávajúcej zamietajúcej časti odvolací súd napadnutý rozsudok p o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom v znení opravného uznesenia súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 838 eur a úrok z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 838 eur od 21. 05. 2014 do zaplatenia, všetko do troch dní od dňa právoplatnosti rozsudku (I. výrok), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (II. výrok) a priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 21,26 % (III. výrok).

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o pôžičke, t. j. ku dňu 21. 04. 2012, § 497, § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 54 ods. 1, § 100 ods. 1, § 101, § 102, § 103 prvá veta, § 54 ods. 2, § 544 ods. 2, § 524 ods. 1, ods. 2, § 565 prvá veta Občianskeho zákonníka, § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. a v časti trov konania s poukazom na § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca (Consumer Finance Holding a. s., Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 130), sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1 382,25 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 08. 10. 2012 do zaplatenia. Žalobca uviedol, že so žalovaným uzatvorili dňa 21. 04. 2012 zmluvu o pôžičke č. 6117146, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanému celkovú sumu pôžičky 2 430 eur. Podľa zmluvy o pôžičke mal žalovaný splácať pôžičku v pravidelných 60 mesačných splátkach v sume 40,50 eura. Do dňa spísania žaloby uhradil žalovaný sumu 40,50 eura. Vzhľadom na to, že žalovaný porušil svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku, resp. jednotlivé povinné splátky riadne a včas, t. j. v súlade so zmluvou a podmienkami k zmluve, žalobca dňa 26. 09. 2012 listom vyzval

žalovaného k okamžitej úhrade všetkých splátok jednorazovo. Žalovaný dlžné splátky neuhradil. Celkový dlh žalovaného ku dňu podania žaloby predstavuje 1 382,25 eura. V podaní zo dňa 18. 04. 2017 žalobca upresnil, že pôvodný veriteľ na základe zmluvy poskytol žalovanému pôžičku 1 000 eur. Poukázal na to, že z predloženej platobnej histórie je zrejmé, že z predpísaných úhrad v celkovej výške 1 244,66 eura uhradil žalovaný sumu 40,50 eura. Dostal sa tak do omeškania s úhradou sumy 1 204,16 eura. Žalobca si uplatňuje aj nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty za omeškané splátky predpísané 20. 06. 2012, 20. 07. 2012, 20. 08. 2012, 20. 09. 2012, 20. 10. 2012, spolu 20,25 eura. Žalobca poukázal na bod 11.2. Všeobecných obchodných podmienok (ďalej aj „VOP“), v zmysle ktorého sa zmluvné strany dohodli, že ak sa klient dostane do omeškania so splatením ktorejkoľvek jednotlivkej splátky, je klient povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 10 % z dlžnej splátky. V zmysle bodu 11.3 VOP sa zmluvné strany dohodli, že v prípade omeškania s úhradou jednotlivých splátok je klient povinný uhradiť okrem zmluvnej pokuty i sankčný úrok vo výške 0,05 % za každý aj začatý deň omeškania. Žalovanému bol vyčíslený sankčný úrok vo výške 157,84 eura, a to za obdobie od 21. 10. 2012 do 31. 08. 2015. V zmysle bodu 11 VOP boli žalovanému vyčíslené poplatky vo výške 178,09 eura. Vyčíslené poplatky sú v platobnej histórii evidované ako „pokuta S“ (157,84 eura a „pokuta O“ 20,25 eura).

Uznesením zo dňa 07. 06. 2016 pod č. k. 11C/673/2015 - 32 súd vyhovel návrhu, aby vstúpila do konania na miesto doterajšieho žalobcu spoločnosť EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803.

Súd pojednával v neprítomnosti žalovaného, ktorý bol riadne predvolaný a nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Žaloba bola žalovanému doručená podľa § 116 ods. 2 CSP a ostatné listiny, uznesenie a predvolanie na pojednávanie boli žalovanému doručené podľa § 106 ods.1 písm. a) CSP, § 111 ods. 3 CSP.

Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli dňa 21. 04. 2012 zmluvu o pôžičke č. 6117146, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou. Na daný zmluvný vzťah sa vzťahuje právna úprava spotrebiteľských úverov podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom ku dňu 21. 04. 2012. Súd preto zisťoval, či zmluva o pôžičke má podstatné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Súd zistil, že zmluva neobsahuje podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje len uvedenie počtu splátok, uvedenie výšky mesačnej splátky. Vo VOP je uvedené, že mesačné splátky sú splatné do 20. dňa v mesiaci, a že prvá splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy alebo doručení služby, pokiaľ nie je dohodnuté inak. V zmluve nie je uvedená výška, počet, termíny splátok osobitne na istinu, osobitne na úroky, príp. poplatky. Neuvedenie výšky, počtu, termínu splátok osobitne pokiaľ ide o istinu, úroky, príp. poplatky nemôže byť považované za splnenie náležitostí zmluvy o úvere, ktorá vyplýva z § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. Súd zistil, že zmluva neobsahuje podstatnú náležitosť zmluvy o úvere ani podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., a to uvedenie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Významom citovaného ustanovenia je, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho si bude plniť povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vyžaduje sa časová (dátumová) špecifikácia konečnej splatnosti úveru. Zmluva o úvere takýto údaj neobsahuje. Za určité uvedenie termínu konečnej splatnosti nemožno považovať uvedenie údaj 4/2017, keď z neho nevyplýva, v ktorý deň uvedeného mesiaca je úver konečne splatný, pričom v zmysle VOP sa splatnosť každej splátky úveru (aj poslednej splátky úveru) uvádza 20. deň v príslušnom kalendárnom mesiaci. Termín konečnej splatnosti úveru je tak uvedený neurčitým spôsobom, a preto nespĺňa náležitosť zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z.

Súd poukázal na to, že rozsudok Súdného dvora EÚ zo dňa 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 (jeho predmetom bolo prejudiciálne konanie podľa článku 267 ZFEÚ iniciované Okresným súdom Dunajská Streda v súvislosti s vnútroštátnym konaním vedeným týmto súdom vo veci Home Credit Slovakia, a. s., proti V. F.), nie je možné aplikovať na prejednávajúcu vec pokiaľ ide o posúdenie, či zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a iných poplatkov, keď by sa mal úver považovať za úver bezúročný a bez poplatkov. Súdný dvor EÚ v uvedenom rozsudku uviedol, že Smernica (Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48 ES z 23. 04. 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS) členenie splátok nepožaduje. Zákon č. 129/2010 Z. z. (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“) nad rámec Smernice ustanovuje prísnejšie podmienky, pokiaľ ide o povinné náležitosti spotrebiteľskej zmluvy o úvere, keď požaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala výšku, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V prípade konfliktu Smernice a vnútroštátneho zákona súd musí skúmať, či možno

Smernici priznať priamy, resp. nepriamy účinok. Priamy účinok Smernici na prejednávanej vec nemožno priznať, keďže v prejednávanej veci, v ktorej ide o spor medzi veriteľom a spotrebiteľom, ide o spor medzi jednotlivcami. Smernici nemožno priznať ani nepriamy účinok na prejednávanej vec. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ sú rozsah a medze nepriameho účinku smerníc vyjadrené jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súdny dvor EÚ vykladá jedine a výlučne právo Európskej únie a ako taký nikdy nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho, teda aj v danom prípade Súdny dvor EÚ poskytol výlučne výklad Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES č. 2008/48 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS a v žiadnom prípade sa nemohol a ani sa nevyjadroval k výkladu zákona č. 129/2010 Z. z. V prejednávanej veci nie je možný eurokonformný výklad ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., pretože takýto výklad nemôže nahradiť znenie zákona a išlo by o výklad contra legem. Priamy aj nepriamy účinok Smernice je v danom prípade vylúčený a súd je povinný prihliadať na ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré výslovne uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet, termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. a pre nesplnenie tejto náležitosti sa úver poskytnutý na základe tejto zmluvy považuje za bezúročný a bez poplatkov s poukazom na § 11 ods. 1 písm. a) tohto zákona. Žalovanému tak vznikla povinnosť vrátiť úver len vo výške jemu poskytnutej, v sume 1 000 eur, t. j. bez úrokov a bez poplatkov.

Súd mal preukázať, že žalovanému bol poskytnutý úver 1000 eur a ku dňu rozhodnutia súdu žalovaný zaplatil veriteľovi 40,50 eura, takže rozdiel medzi poskytnutou sumou a sumou zo strany žalovaným zaplatenou činí 959,50 eura. Z uvedenej sumy súd odpočítal sumu 121,50 eura, predstavujúcu splátky splatné po 40,50 eura v dňoch 20. 06. 2012, 20. 07. 2012, 20. 08. 2012, t. j. spolu 121,50 eura. Ide o splátky, ktoré boli žalovaným neuhradené napriek ich splatnosti, a ktorých zaplatenie nebolo uplatnené v premlčacej trojročnej dobe na súde. Trojročná premlčacia doba začala plynúť od dňa splatnosti každej splátky 40,50 eura s poukazom na § 100 ods. 1, § 101, § 103 Občianskeho zákonníka, t. j. od dňa splatnosti splátky splatnej 20. 06. 2012 a uplynula 20. 06. 2015, od dňa splatnosti splátky splatnej 20. 07. 2012 a uplynula 20. 07. 2015, od dňa splatnosti splátky splatnej 20. 08. 2012 a uplynula 20. 08. 2015. Žaloba na súd bola podaná 18. 09. 2015, t. j. až po uplynutí trojročnej premlčacej doby na uplatnenie práva na zaplatenie uvedených troch splátok. Výška nepremičaného nároku žalobcu tak predstavuje sumu 838 eur. Súd pri rozhodovaní vychádzal z toho, že na základe výzvy právneho predchodcu žalobcu z 26. 09. 2012 nedošlo k predčasnej splatnosti celého dlhu. Súd vychádzal z toho, že pri dohodnutých splátkach po 40,50 eura suma 1000 eur by bola uhradená už počtom splátok 24 po 40,50 eura a 25 splátkou v sume 28 eur splatnou 20. 05. 2015.

Súd pri rozhodovaní o nároku žalobcu vyplývajúceho zo zmluvy o úvere, ktorá je zároveň spotrebiteľskou zmluvou, je povinný aj bez návrhu podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. prihliadnuť na premlčanie nároku žalobcu ako predávajúceho voči žalovanému ako spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ premlčania dovoľával. Súd pri posúdení toho, či došlo k premlčaniu nároku žalobcu prihliadol na § 52 ods. 2 vety tretej Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Súd v tejto súvislosti poukázal na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedený v rozsudku NS SR z 21. apríla 2015 sp. zn. 4MCdo 14/2014, v ktorom vyslovil právny názor, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. a § 52 ods. 2 vety tretej Občianskeho zákonníka sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred účinnosťou týchto zákonných ustanovení. Súd preto nemohol žalobcovi pre premlčanie nároku v sume 147,64 eura nárok v tejto výške priznať. Na EOS KSI Slovensko, s. r. o. bola postúpená pohľadávka voči žalovanému na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej 27. 11. 2015 medzi Consumer Finance Holding, a. s. ako postupcom a EOS KSI Slovensko, s. r. o. ako postupníkom.

Súd preto z vyššie uvedených dôvodov stanovil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 838 eur a vo zvyšnej časti čo do uplatnenej istiny 366,16 eura (istina celkovo 1 204,16 eura) žalobu zamietol.

Žalobca nepreukázal, že mu vznikol nárok na zaplatenie 20,25 eura, ktorý si žalobca uplatnil z titulu zmluvnej pokuty a nárok na zaplatenie 157,84 eura z titulu sankčného úroku. Žalobca bližšie a dostatočne nezdôvodnil, v akej sume si uplatnil nárok na sankčný úrok, len poukázal na platobnú históriu, z ktorej tieto sumy majú vyplývať. Neuvedol vstupné údaje pre spôsob výpočtu, na základe ktorých si uplatňuje sankčný úrok pri jednotlivých sumách. Pokiaľ ide o zmluvnú pokutu, žalobca tiež nepreukázal, že si zmluvné strany dojednali zmluvnú pokutu písomne, ako to predpokladá § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Dojednanie o zmluvnej pokute nie je obsiahnuté priamo v uzavretej zmluve o pôžičke a ani všeobecné podmienky neboli podpísané spotrebiteľom, absentuje preto písomná forma dojednania o zmluvnej pokute. Dojednanie o zmluvnej pokute je neplatné podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre nedostatok písomnej formy. Súd tiež poukázal na to, že ustanovenia o zmluvnej pokute, ktoré

obsahujú VOP v bode 11.2. neboli individuálne dohodnuté, ich obsah nemohol žalovaný ako spotrebiteľ ovplyvniť, keďže boli vopred formulované ako súčasť VOP. Súd preto žalobu v časti o zaplatenie 178,09 eura zamietol.

Súd úrok z omeškania žalobcovi priznal vo výške 8,75 % ročne zo sumy 838 eur od 21. 05. 2014 do zaplatenia. Žalovaný sa dostal do omeškania s plnením len 838 eur, súd preto len z tejto sumy stanovil žalovanému povinnosť zaplatiť úrok z omeškania. Úrok z omeškania súd priznal zo sumy 838 eur od nasledujúceho dňa po splatnosti 25. splátky, t. j. od 21. 05. 2014, nakoľko žalovaný sa dostal do omeškania s celou touto sumou až dňom 21. 05. 2014. Súd vychádzal z toho, že pri dohodnutých splátkach po 40,50 eura suma 1 000 eur by bola uhradená už počtom splátok 24 po 40,50 eura a 25. splátkou v sume 28 eur splatnou 20. 05. 2014. Súd poukázal na to, že žalobca žiadal od žalovaného zaplatenie celej dlžnej sumy jednorazovo, a to predžalobnou upomienkou zo dňa 26. 09. 2012. Podľa názoru súdu postup právneho predchodcu žalobcu, jeho výzva na úhradu všetkých splátok jednorazovo, nebola v súlade s ustanoveniami uzatvorenej zmluvy, ktorej súčasťou boli VOP, ani v súlade s Občianskym zákonníkom. V zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nespĺnenie niektorej splátky, len keď to bolo dohodnuté. Žalobca súdu predložil zmluvu a VOP, avšak z nich nevyplýva, že by sa účastníci zmluvy dohodli na tom, že by veriteľ bol oprávnený žiadať o zaplatenie celej dlžnej sumy jednorazovo pre nespĺnenie niektorej splátky. Súd preto vychádzal z toho, že k predčasnému zosplateniu úveru na základe výzvy právneho predchodcu žalobcu z 26. 09. 2012 nemohlo dôjsť. Žalobcovi z vyššie uvedených dôvodov nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo zvyšnej uplatnenej časti nevznikol. Súd preto žalobu vo zvyšnej časti čo do uplatneného úroku z omeškania zamietol.

Žalobca mal procesný úspech 60,63 % (priznaná suma 838 eur z uplatnenej sumy 1 382,25 eura) a procesný neúspech mal v rozsahu 39,37 % (nepriznaná suma 544,25 eura z uplatnenej sumy 1 382,25 eura). Celkový procesný úspech žalobcu je 21,26 % (60,63 % mínus 39,37 %). Súd preto rozhodol, že žalobca má právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 21,26 %.

4. Proti vydanému rozsudku v jeho zamietajúcej časti 544,25 eura s príslušenstvom podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca zastáva názor, že aplikáciou § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa dochádza k značnému narušeniu princípov právneho štátu, k porušeniu zákazu diskriminácie, k narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníckeho práva, k porušeniu práva na prístup k nezávislému a nestrannému súdu a k porušeniu zásady rovnosti účastníkov súdneho konania. Žalobca si je vedomý, že súd v čase rozhodovania vychádzal z platného a účinného zákonného ustanovenia, avšak zároveň zastáva názor, že aplikovaním uvedeného ustanovenia porušil zásadu ustanovenú v čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorej výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s Ústavou SR. Uvedený názor je podporený aj rozhodnutím Ústavného súdu SR zo dňa 07. 02. 2018 vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 11/2016, podľa ktorého: „Ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“ Podľa ústavného súdu aktuálna právna úprava svojou zjednodušujúcou priamočiarosťou vykazuje asymetriu, pretože všetkých dodávateľov, veriteľov stavia akoby na stranu tých zlých a spotrebiteľov na strane ublížených. Napadnuté ustanovenie vcelku prekračuje prah právnej istoty ako súčasť princípov právneho štátu, ako aj práva na súdnu ochranu, a preto napadnuté ustanovenie označil za neústavné. Podľa názoru žalobcu je nepochybné, že vo veci konajúci súd mal vedomosť o tom, že na Ústavnom súde Slovenskej republiky prebieha takéto konanie a za daného stavu mal postupovať podľa § 162 ods. 1 CSP a konanie až do jeho skončenia prerušiť, čo však neurobil. Za daného stavu súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Odvolací súd by túto skutočnosť nemal prehliadnúť a nesprávnemu procesnému postupu súdu spočívajúcemu v neprerušení konania by nemal poskytnúť ochranu. S poukazom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a zmenil ho tak, že vyhovie žalobe v sume o zaplatenie 544,25 eura s príslušenstvom, resp. ho zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach odvolania podaného žalobcom (§ 379 písm. a) CSP, § 380 CSP) a po

preskúmaní vydaného rozhodnutia zistil, že odvolanie žalobcu je v zamietajúcej časti o zaplatenie sumy 147,64 eura s 8,75 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 08. 10. 2012 do zaplatenia vrátane závislého výroku o trovách konania dôvodné a v zostávajúcej zamietajúcej časti nedôvodné. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP).

7. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa tak hmotnoprávnu, ako aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty (§ 364 CSP). Z obsahu žalobcovho odvolania vyplýva, že rozsudok súdu prvej inštancie napadol čo do rozsahu len v jeho zamietajúcej časti 544,25 eura s príslušenstvom, a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci spočívajúceho v nesprávnej aplikácii § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa na prejednávanej veci. Z napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd prvej inštancie pri posúdení otázky premlčania aplikoval na vec ustanovenie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Nepochybné je aj to, že v danom prípade bola táto skutočnosť základom pre právne posúdenie premlčania časti uplatneného nároku. Bez použitia tohto ustanovenia by totiž riešenie otázky premlčania práva ani do úvahy neprichádzalo (žalovaný sa v súdnom konaní premlčania nedovolal).

8. Podľa § 193 veta prvá CSP, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

9. V zmysle § 41 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, je nález o nesúlade právnych predpisov s ústavou všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov.

10. Ústavný súd SR svojím nálezom pod sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo dňa 07. 02. 2018, vyhláseným v Zbierke zákonov SR dňa 27. 09. 2018, vyslovil, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

11. Ústavný súd k otázke hmotnoprávných účinkov nálezu o nesúlade právneho predpisu (jeho ustanovenia) s ústavou zaujal zjednocujúce stanovisko v uznesení sp. zn. Plz. ÚS 1/06 z 11. októbra 2006. Vychádzal z právneho názoru, že v danej veci ide o kolíziu medzi princípom zachovávanía ústavnosti na jednej strane a princípom právnej istoty na strane druhej. Princíp zachovávanía ústavnosti sa realizuje v tomto prípade rozhodovaním ústavného súdu v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy. Princíp právnej istoty sa prejavuje v dvoch smeroch. Jednak je založený na prezumpcii ústavnosti právnych predpisov (až do opačného rozhodnutia ústavného súdu) a jednak na právoplatných rozhodnutiach orgánov verejnej moci vychádzajúcich z prezumpcie ústavnosti. Podľa názoru ústavného súdu treba dať prednosť jednoznačne princípu ústavnosti, a to za súčasného spolupôsobenia určitých bŕzd daných princípom právnej istoty. Dospel k záveru, podľa ktorého hmotnoprávne účinku nálezu ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov s ústavou treba vykladať tak, že platia ex tunc, t. j. od začiatku, a to tak vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu v Zbierke zákonov, ako aj vo veciach právoplatne neskončených v momente jeho uverejnenia v Zbierke zákonov. Podstata tohto právneho názoru sa v praxi prejavuje v tom, že ustanovenie zákona, ktoré bolo nálezom ústavného súdu vyhlásené za neplatné s ústavou, stráca po márnom uplynutí lehoty podľa čl. 125 ods. 3 tretej vety ústavy platnosť ex tunc, t. j. bolo anulované od počiatku. Na toto ustanovenie zákona sa hľadí, akoby nikdy nebolo platné a nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Pokiaľ teda súd rozhoduje v čase, kedy už ustanovenie zákona nesúladné s ústavou nie je účinné a platné, a ktoré už nie je súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky, nemôže na daný prípad takéto ustanovenie zákona aplikovať, a to bez ohľadu na to, že v čase, keď nárok vznikol (došlo k premlčaniu nároku), bolo toto ustanovenie platné a účinné (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 82/2017 z 31. októbra

2018). V takomto prípade treba na vec aplikovať právny predpis v znení platnom pred touto zmenou alebo doplnením (§ 41a ods. 3 zákona č. 318/1993 Z. z.).

12. V preskúmvanej veci rozhodol odvolací súd dňa 22. októbra 2019, teda v čase, kedy už nález ústavného súdu o nesúlade § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa s ústavou bol vyhlásený v Zbierke zákonov (27. septembra 2018). Keďže hmotnoprávne účinky nález ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov s ústavou platia ex tunc, t. j. od začiatku, na toto ustanovenie sa hľadí, akoby nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Odvolací súd preto pri posudzovaní otázky premlčania časti uplatneného nároku týkajúceho sa sumy 147,64 eura s príslušenstvom, ktorý bol súdom prvej inštancie posúdený ako premlčaný (44. bod napadnutého rozsudku), už nemohol aplikovať predmetné ustanovenie, hoci v čase, kedy podľa súdu prvej inštancie došlo k jej premlčaniu, bolo toto ustanovenie platné a účinné. Odvolací súd preto pri posudzovaní premlčania tejto časti uplatneného nároku vychádzal z právneho predpisu platného pred touto zmenou, t. j. z ustanovenia 100 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Keďže žalovaný sa v konaní pred súdom prvej inštancie premlčania nedovolal, nebol dôvod zaoberať sa dĺžkou premlčacej doby a žalobu v tejto časti z dôvodu premlčania zamietnuť. Odvolaciemu súdu za daného stavu nezostalo iné, než rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti o zaplatenie sumy 147,64 eura s 8,75 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 08. 10. 2012 do zaplatenia vrátane závislého výroku o trovách konania zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP) a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

13. Úlohou súdu prvej inštancie bude v naznačenom smere opätovne vo veci rozhodnúť, presvedčivo sa vysporiadať s podstatnými skutkovými a právnymi tvrdeniami sporových strán a vec právne posúdiť tak, aby bolo z jeho rozhodnutia zrejmé, ako k výroku dospel a akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie o všetkých trovách, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

14. Žalobca podaným odvolaním namietal nesprávne právne posúdenie veci aj v zostávajúcej zamietajúcej časti o zaplatenie 396,61 eura s príslušenstvom, ktoré malo takisto spočívať v nesprávnej aplikácii § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však vyplýva, že k zamietnutiu žaloby v tejto časti nedošlo z dôvodu premlčania, ale z iných právnych dôvodov, ktoré žalobca v podanom odvolaní bližšie nenamietal. Keďže je odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný (§ 380 ods. 1 CSP), napadnutý rozsudok v tejto časti podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon v § 420 až § 423 CSP pripúšťa.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. To neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské

právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).